

EEN STANDHOUDENDE ADVENTIEF-PLANT

(ontv. 3 dec. 1956)

Of adventieve planten minder, evenveel of zelfs wellicht meer belangstelling verdienen dan indigene is een onderwerp waarover even lang en doelloos gesproken kan worden als over de vraag of het technisch toegankelijk worden van kern-energie de mensheid overwegend gevaar dan wel nut zal opleveren. Indien echter een adventieve plant stand houdt en, tijdelijk of zelfs blijvend, deel gaat uitmaken van de flora van een bepaalde stroek, dan pleegt de belangstelling onverdeeld te zijn.

Voorbeelden hiervan zijn wel door ieder van ons te geven. Op het oude Pot-hoofd te Deventer stonden (en staan wellicht nog?) exemplaren van een kennelijk winterhard geworden *Sisymbrium wolgensense* Bieb., terwijl op enige kilometers afstand dezelfde soort adventief pleegt voor te komen in de omgeving van de huidige meelfabriek. Toen in 1933 *Parentucellia viscosa* L., voor het eerst na ruim een halve eeuw en dan nog wel op een drietal plaatsen, in ons land werd teruggezien, was het wel overeenkomstig de verwachting, dat zij te Amsterdam en Oploo weer snel zou verdwijnen, doch niet, dat zij in de Wieringermeer in grote hoeveelheid zou standhouden. Elk onzer zal vermoedelijk, uit eigen ervaring puttende, even treffende gevallen kunnen aanhalen. Recent is het volgende:

In het watertje de Zijl, nabij Leiden, bevindt zich een eiland, dat een tijdlang als stortplaats is gebruikt. Nadat het sedert enige jaren als zodanig in onbruik is geraakt, zijn de sporen van de vroegere bestemming nog te zien in de vorm van enkele exemplaren van *Dipsacus laciniatus* L. en rijke vegetaties van een verwilderde reuzen-*Heracleum*, die van verre de aandacht trekken. Overigens is het terrein thans voornamelijk met weelderig gras begroeid en dit gras is ...

Bromus carinatus Hook. & Arn. Deze Noordamerikaanse soort (N.K.A. 56, 1949, p.243) is in 1945 te Wageningen aangetroffen (adventief of verwilderd uit een botanische tuin?) in de vorm van var. *hookerianus* (Thunb.) Shear. Er is geen aanleiding om ook de Leidse planten als tot deze variëteit behorende te beschouwen.

De soort is zeer verwant met de in ons land herhaaldelijk adventief aangetroffen *Bromus catharticus* Vahl, doch is er o.a. van te onderscheiden door de langere kafnaalden en het geringere aantal nerven op de kroonkafjes. De eveneens zeer verwante *Bromus marginatus* Nees wijkt af door de dichte beharing der aartjes.

Bromus carinatus is enkele jaren geleden in een gering aantal exemplaren door Van Hattum, kennelijk adventief, op dezelfde plaats als thans verzameld. In 1956 had zij vrijwel een weiland gevormd en het maakt de indruk, dat de omstandigheden ter plaatse wel zeer zullen moeten veranderen, wil zij weer verdwijnen. Wij verheugen ons in een ogenschijnlijk vaste aanwinst van de overigens niet zeer aantrekkelijke flora rond Leiden.

S. E. de Jongh.